

Nadan Filipović

Mislim da treba naglasiti da su Ivi Andriću "širom otvorili vrata" renomirani izdavači poput Belfonda, Suhrkampa, Random Housa, Harpera Collinsa ili Carl Haser Verlag-a. Pri tom je roman "Na Drini ćuprija" najčešće objavljivano Andrićevo delo, a odmah iza ovog naslova slijede "Prokleta avlija" i "Travnička hronika". Trenutno ne posjedujem pouzdane i provjerene podatke o objavljenim izdanjima Ive Andrića prije agresije na Bosnu i Hercegovinu, ali znam da je 1995. i 1996. izdavanje Andrićevih radova doseglo vrhunac, sa ukupno trideset osam štampanih izdanja, dok je 1999. godine Ivo Andrić ponovo prisutan u čak devetnaest izdanja. Uglavnom, stotine miliona čitalaca širom svijeta stekli su svoje mišljenje o bosanskim muslimanima, Bosni i uopšte o islamu iz djela Ive Andrića. Možemo samo zamisliti kakav su to "lijep", odnosno „lep“ utisak stekli.

Ivo Andrić je namjerno "zaboravio pažljivo pročitati ili uopšte i pročitati" kapitalno djelo njemačkog orijentaliste gospođe Dr Sigrid Hunke, pod naslovom "Allahs Sonne über dem Abendland, Unser arabisches Erbe", (Allahovo sunce iznad Zapada. Naše arapsko nasljeđe), Deutsche Verlags - Anstalt, Stuttgart, 1960. godine. Gospođa Dr Hunke u spomenutom djelu na pravi naučno utemeljeni način pokazuje i dokazuje koliko je ustvari dubok i svestran pozitivni uticaj islama i muslimana na razvoj nauke i kulture Zapadnoga svijeta. Tog izuzetnog uticaja islama i muslimana na kulturu Zapada Ivo Andrić uopšte ne želi biti svjestan. Bilo bi malo vjerovatno da Ivo Andrić nije pročitao ovo kapitalno naučno djelo, a i ako ga je pročitao on iz njega nije ama baš ništa prihvatio, te je dosljedno do kraja života istrajao na svom antiislamskom, antimuslimanskom, a u suštini antibosanskom putu.

Taj vrsni majstor rečenice i kitnjaste fraze ustvari je bio pisac najcrnjeg mraka, pisac koji je uveliko produbio već postojeću bezrazložnu srpsku mržnju prema bosanskim i svim muslimanima i islamu, a sve to nonšalantno predstavljajući vječnim balkanskim antagonizmom primitivaca iznad kojih se on, kao vrhunski umjetnik i intelektualac visoko uzdigao.

Autor Administrator

Ponedjeljak, 26 Ožujak 2012 18:51 - Ažurirano Utorak, 27 Ožujak 2012 14:43

Još je u svom "Pismu iz 1920" napisao "Bosna je tamni vilajet", te "Bosna je zemlja mržnje", a te njegove definicije kasnije su zdušno zloupotrebili i drugi srpski nacionalisti, a posebno Vojislav Lubarda u svom "Gordom Posrtanju".

Koliko je Ivo Andrić bio moćan i zaštićen može se vidjeti iz činjenice da niko u tadašnjoj Federativnoj Narodnoj Republici Jugoslaviji, a pogotovo u Bosni i Hercegovini nije reagirao na njegovu olako izrečenu floskulu prema kojoj je „Bosna zemlja mržnje“. Svi su šutjeli, a on je nastavio pisati otrov i sijati sjeme mržnje prema Bosni i njenim muslimanima. Kroz slobodu pisanja tog velikosrpskog šoviniste može se procijeniti mračno stanje kulture i duha koje je vladalo u tadašnjoj komunističkoj Jugoslaviji. Jadno je bilo to "bratstvo i jedinstvo" i svakodnevno papagajski proklamirana jednakost svih naroda i narodnosti, kada je takvom velikosrpskom mračnjaku dato "zeleno svjetlo" da može pljuvati po bosanskim muslimanima i otvoreno širiti mržnju protiv njih kao nekih nižih bića, a da pri tome niko nije smio otvoreno kazati ni jedne kritične riječi.

Ja lično uveliko dijelim mišljenje Nihad Kreševljakovića koji u svom ogledu "Ivo Andrić - markiz de Sad naše književnosti" kaže: "Ono što sam do sada u Bosni pročitao, doživio i čuo biće sasvim dovoljno da Andrića, koji je kao pisac možda veliki, nazovem malim čovjekom, otrovnim zrnom, kao bićem koje nije imalo ni trunke ljubavi prema rodnoj grudi".

Akademik Muhamed Filipović se davne 1967. godine usudio izjaviti da je Ivo Andrić više nanio štete muslimanima u Bosni nego sve vojske koje su Bosnom prolazile. Za Filipovića Andrić nije samo antimuslimanski pisac, premda jeste i to, već je i subverzivno antibosanski, što je kudikamo konkretnija i opipljivija krivica, ravna gotovo izdaji domovine, a za račun tuđih, našem "bosanskom duhu", stranih interesa. (Život, mart, 1967)

Ivo Žanić je rekao: " Andrićev roman Na Drini ćuprija, iako radnja nije dovedena do 1941. godine, bio je zapravo pripovjedačko-sugestivna anticipacija četničkog genocida nad Bošnjacima iz Drugog svjetskog rata", a moglo bi se dodati i anticipacija i ovog zadnjeg (da li zadnjeg?) četničkog genocida nad Bošnjacima.(Muhsin Rizvić, 1996, 223)

Prema Enveru Kazazu nije slučajno da se je neki nama anonimni vojnik (četnik) vojske takozvane republike srpske pred stranim novinarima u Višegradu 1992. godine mahao knjigom "Na Drini ćuprija" i na nju se pozivao kao na argument za pravdanje čina "svoje borbe" i temeljni uslov svog ideološkog opredjeljenja, znači uništenja Bošnjaka (Egzistencijalnost /Povijesnost Bosne – Interpretacija u zamci ideologije, Zbornika radova skupa "Andrić i Bošnjaci", BZK

Preporod, Tuzla, 2000.)

Možda bi se moglo reći, ako je mržnja najgora bolest duše onda je taj prvoborac hristoslavizma i jedan od ključnih favorita velikosrpske beogradske čaršije i idejni pokrovitelj velikosrpske antibosanske i antimuslimanske ideje bio zaista hronični i teški bolesnik. On je za svoje sponzore, velikosrpske antibosanske i antimuslimanske nacionaliste, odradio zaista veliki posao, pa bi mu oni trebali zbog njegovih zasluga za svesrpsku ideju podići spomenik na Avali, veći od onog njihovog "neznanog junaka".

Mnogim koji ovaj tekst čitaju biće jasno da ovo što je ovde napisano predstavlja samo mali dio primjera psihopatološke mržnje nobelovca Ive Andrića prema svemu što je bosansko, bošnjačko i muslimansko. Trebalo bi mnogo, zaista mnogo prostora i vremena da se sačini kompletan "dossier" ovog sivog čovjeka koji je svoj nesumnjivi i ogromni talenat i potencijal kao zaista izvanserijski veliki pisac iskoristio da sije i posije strašni korov mržnje prema Bosni i bosanskim muslimanima, a po njemu Turcima. To sjeme koje je on posijao pokazalo je svoju pogubnost i u ovom zasada zadnjem po redu genocidu koji su Srbi proveli nad bosanskim muslimanima. Nad svim tim klanjima, masovnim ubistvima, hiljadama silovanih djevojčica, djevojaka i žena, koncentracionim logorima, jamama, srušenim džamijama, poharanim haremima, spaljenim i opljačkanim gradovima i selima, nad Srbijom i takozvanom republikom srpskom utemeljenoj na genocidu, izgleda da "večno" lebdi zloduh nobelovca koji naš narod nije klao kamom, već perom. {jcomments on}